

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

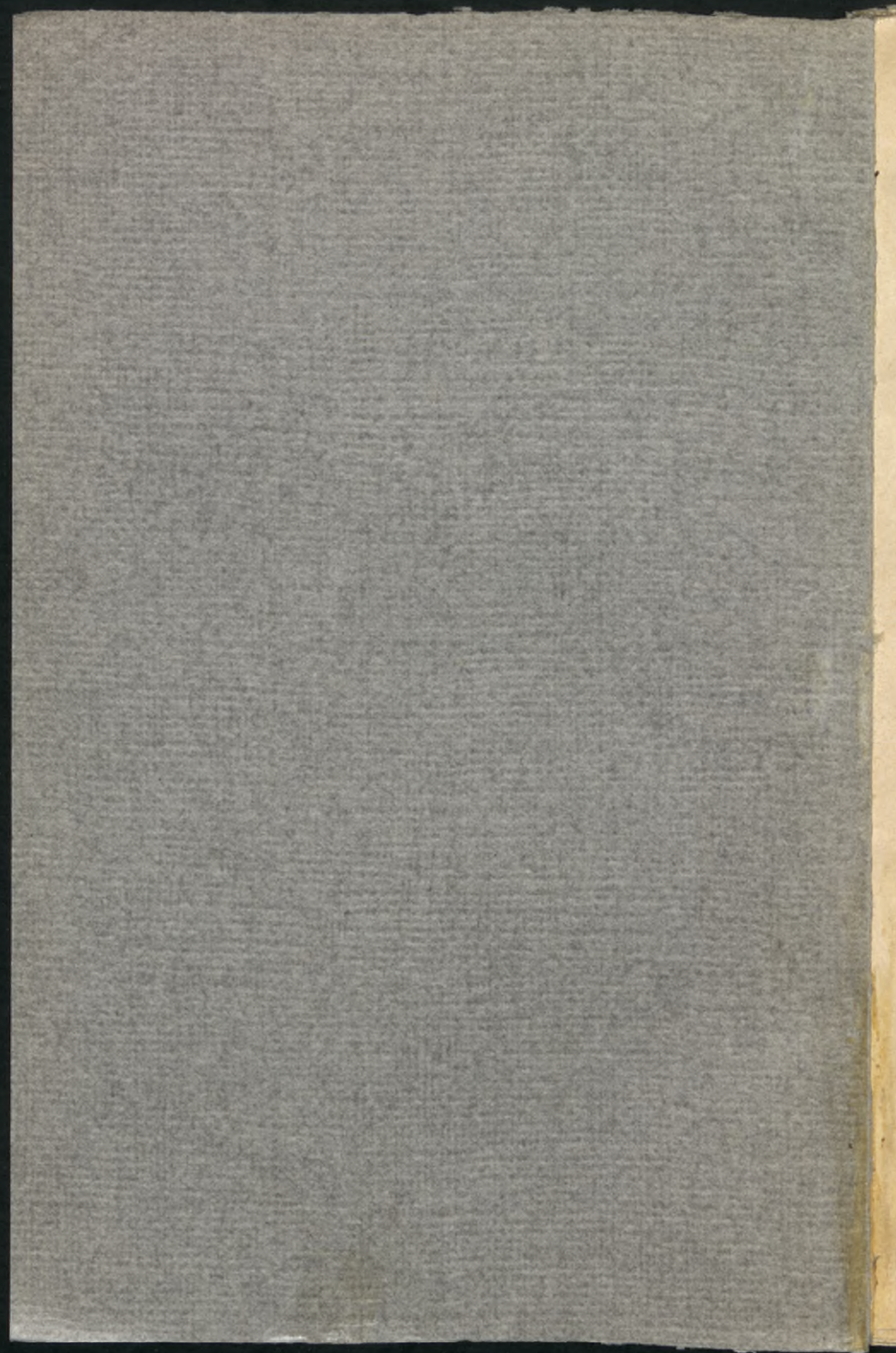
UPPSALA
UNIVERSITET

(P.N.) Litt.
No.

^o
Key-String, K.
Dicks

1891.

(Dr.) Litt.
Sv.

DIKTER

AF

K. KEY-ÅBERG

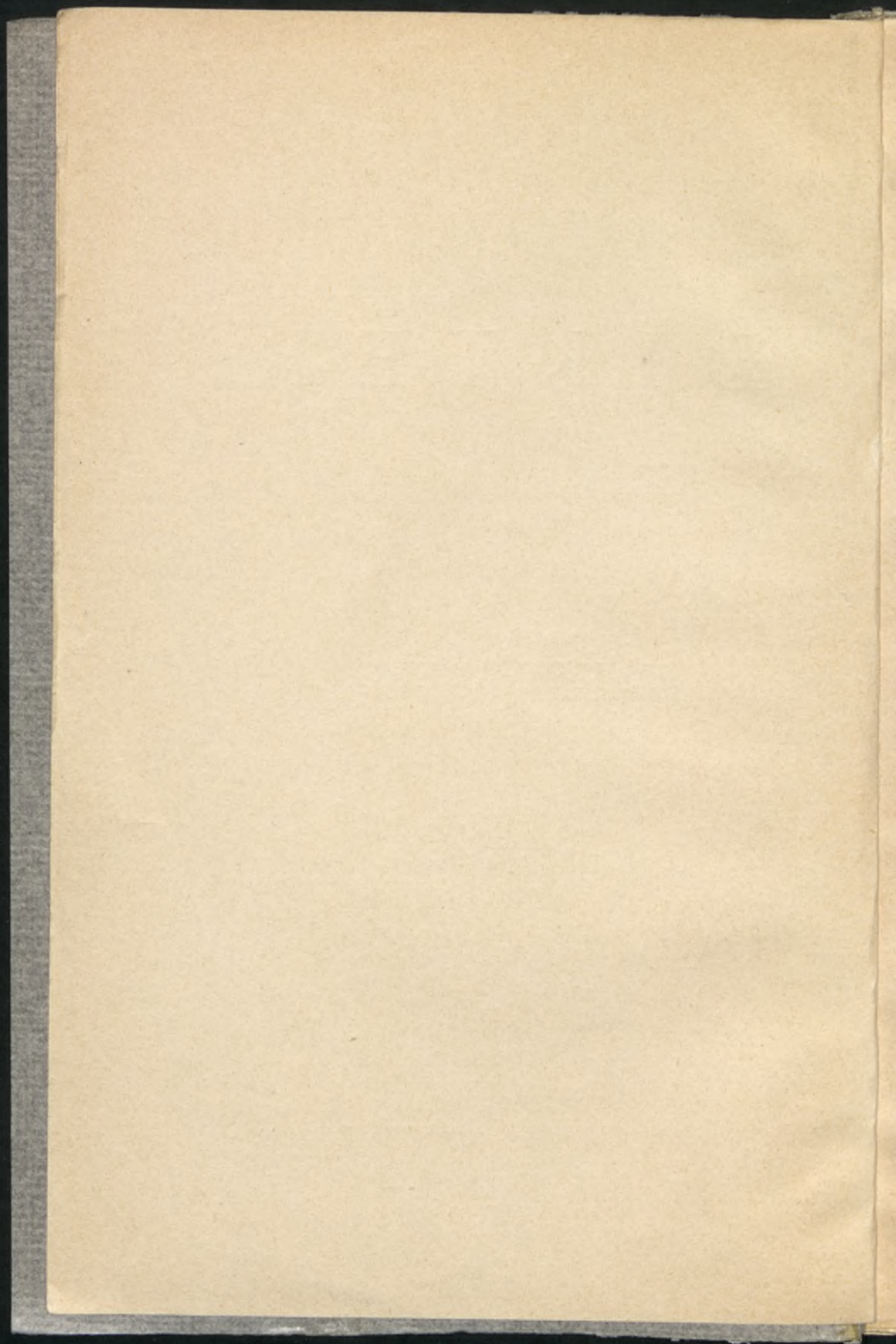

STOCKHOLM 1891

KONGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER

Sv. 41
29

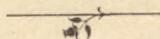

Förhoppas på Gud!

På Gud förhoppas i din lefnads öden,
de vare rika på all lyckans glans,
de vare dränkta uti sorgeflöden,
på Gud förhoppas, ty ditt lif är hans.

På Gud förhoppas, när din skuldra tryckes
af armod, elände och nöd och brist,
när obarmhärtigt från ditt hjärta ryckes
det, som af allt du ville lämna sist.

På Gud förhoppas, om ditt lif än höljdes
af evig natt, där intet ljus gick opp,
om ända till din graf af sorg du följdes,
så ställ till Gud, till Herren Gud ditt hopp!

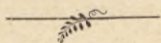

Tacka Gud!

Tacka Gud för allt i lifvet,
för hvar lycka, som du rönt!
Tacka Gud för hvarje framgång,
som ditt arbete bekrönt!
Tacka Gud för hvarje minne,
som beskuggar ljuft din själ,
för hvar stråle ljus därinne
honom tacka uti ve och väl!

Tacka Gud för tro och heder,
tacka Gud för hälsans kraft,
honom tacka för hvar stund af glädje,
i ditt flydda lif du haft.
Men af hjärtat tacka renast,
om af kärleken du fann
om också en glimt allenast,
blott en strimma, som försvann.

Ty af allt, det jorden äger
och ett mänskohjärta bär,
störst och renast, högst och ädlast
kärleken, den sanna, är;
den kan annat allt betvinga,
blott för den fins evigt hopp,
och för den allena springa
salighetens portar opp!

Till en ungmö.

På ängens matta mjuk och grön,
där stod en blå viol;
hon bad sin tysta morgonbön,
bad tyst till himlens sol.

Var det om glans och färgers prakt
uti sin kronas rund,
var det om glöd och tjusningsmakt
hon bad i denna stund?

Ack nej, hon bad, den lilla, kort:
»Tag ej, du höga sol,
din egen bild ur kalken bort
hos daggbestänkt viol!

Låt mig få spegla af din glans
och veta, att jag har
uti min lilla blåa krans
din bild beständigt kvar.

Ty kommer hösten en gång då
med frost och vind och snö,
så är jag glad, ja glad ändå,
fast själf jag måste dö.»

Så blomman bad. Du ungmö blid,
bed du till Gud en bön,
att ur ditt öga hjärtats frid
må stråla evigt skön.

Om hjärtats frid ur ögat ler,
då ej dess glöd förgår,
och än en himmelsk glimt sig ter
i sorgens bittra tår.

Kom, Aina lill'!

Kom, Aina lill', kom följ med mig
till skogens klara källa,
hvars flöden under sorl och lek
bland hvita björkar kvälla.

Kom med och se, hur lugn och blå
den väna källan glimmar,
om än — liksom för roskull blott —
en il dess spegel strimmar.

Och grumla vi med stoft dess djup,
då stoftet fort försvinner,
och all sin genomklara glans
snart källan åter vinner.

O, Aina lill', var källan lik
och låt ditt öga klarna!
O, låt det le, som förr det log
i dagar hädanfarna!

O, glöm din sorg, min lilla vän,
och tro på glädjens vingar!
Låt tiden bara gå och gå,
den sist nog glädje bringar.

Men blir du alltför sorgsen, då
till skogens källa hasta
och ned en handfull stoft uti
dess djupa sköte kasta.

Och låt ditt öga klarna se'n
så fort som källans bölja,
och låt dess vågors friska svall
ditt sorgsna kval bortskölja.

Hoppas ändå!

Du vackra, drömmande öga, le
igenom glimmande tårar!
Du unga, älskade hjärta, tro
på lifvets blommande vårar,
och hur det mörknar och skymmer på,
så hoppas, hoppas ändå, ändå!

Så stark var aldrig än mörkrets makt,
att solens strålar den släckte.
Så lång var aldrig än någon natt,
att dagens ljusning ej bräckte,
och stormens vågor på vida haf,
de brusa, brusa och — tyna af.

Så le, du drömmande öga, le
igenom tårarnes töcken!
Så tro, du älskade hjärta, på
en vår i sorgernas öken,
och hur det mörknar och skymmer på,
så hoppas, hoppas ändå, ändå!

Vindflöjeln.

Se på flöjeln där på tornet
hur han svänger af och an!
Han kan vända kappan riktigt
efter vinden, han!

Lika gladt för alla väder
snurrar han där på sitt tak;
blåser nordan, blåser sunnan,
det är samma sak.

Glada flöjel, gärna lärde
jag mot stormarne ditt värn,
men jag är ej allt igenom
såsom du af — järn!

Daggdroppen.

På rosens blad en droppe dagg
i sommarkvällen drömde,
han lyste mellan knopp och tagg,
som honom varsamt gömde.

Han drömde, att han flög igen
— vår lilla klara droppe —
i aftonsolens strålar än
med himlens sky däroppe.

Han drömde, drömde — dock hvad mer?
En vind hans saga släckte.
Han ryste till och föll, föll ner,
snart gruset honom täckte.

Men i sitt fall ännu det var,
som han på himlen tänkte:
han skimrade i färgglöd klar,
i stoftet än han blänkte.

Vännen i skogshyddan.

Där skogen står som tätast
omkring den lugna vik,
där står en ringa koja
på ro och trefnad rik,
där är så tyst och stilla,
dit stormar aldrig nå,
och världens vank och villa
dit aldrig hitta få.

Men hittar icke stormen
till skogens trygga bo,
och är all världens villa
långt borta från dess ro,
så nog vet jag, hvem trängtar
till vikens väna strand,
så nog vet jag, hvem längtar
att hamna där ibland.

I kojans invid viken,
omsusad utaf skog,
där bor en vän, som tidigt
mitt hela hjärta tog;

hon har så lugnt därinne,
hon är så glad i håg,
och hennes unga sinne
uppfriska vind och våg.

I kvällen, när det skymmer,
och hon från stugan hör,
hur öfver vikens böljor
en båt sig sakta rör,
då vet hon, hvem som nära
den sökta stranden är,
då vet hon, hvem som lära
vill trogen kärlek där.

O, du min vän i skogen,
o, du min barndoms vän,
hvar gång jag varit hos dig
jag längtat dit igen;
och allt jag ville gärna
försaka för din skull,
o, du min lefnads stjärna,
o, du mitt hjärtas gull!

Quand tu dors.

När ditt öga mildt sig sluter
och du slumrar skön och blid,
dig min kärlek öfvergjuter
med välsignelse och frid.

Vid din hvilas bädd han dröjer
tyst och trogen stilla kvar,
ser hvar oro, som sig röjer,
lyssnar till hvar suck du drar.

Vakar under nattens timmar,
som då himmelen är skymd,
blott en ensam stjärna glimmar
i den skuggomhöljda rymd.

Och när dagen från det höga
sällar rosor ut igen,
kysser han ditt vakna öga,
men är troget hos dig än.

Öfversättningar

ur

Fr. Rückerts »Liebesfrühling».

Sedan rosens glöd förgått,
vårens välde lyftar,
och när solen högst har nått,
straxt hon nedåt flyktar.

Allt, som högre ej kan nå,
måste bort ur lifvet,
därföre att dö också
mig är föreskrifvet.

Då jag kärleken här fick,
hvad kan mer jag vinna?
Älskling, låt min sista blick
vid din kyss förbrinna!

* * *

Jag vid den Indiska ocean
en gång som palm uppspirat;
du var den blommande lian,
som sig om stammen virat.

Jag var en gång en blommig gren
i Edens sälla lunder;
du var en dufva, hvit och len,
som tog sitt bo därunder.

Du var på Schiras blomsterslätt
en gång en morgondimma;
jag vinden var, som blåste lätt
dig bort i arla timma.

Du var bland Kinas myskörtssnår
den ensamma gazellen;
jag fann i daggen dina spår
och dina lekars ställen.

Jag var en droppe dagg, som föll
från aftonmolnets fäste;
du var en blomsterkalk, som höll
mot mig ditt öppna näste.

Jag var en gång en källa klar,
som kvällde tyst i skogen;
du smärtast bland cypresser var
och stod vid randen trogen.

Jag var en gnista guld i schakt,
och till en ring, som glindrar,
jag själf mig gjort, där du i prakt
som diamanten tindrar.

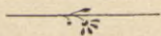
Jag månens stråle var en gång,
du aftonstjärnans blinkar;
då såg du mången tusen gång
från fjärran mina vinkar.

Du hade en gång flytt från mig
och för min blick försvunnit;
men då jag troget sökte dig:
nu jag dig åter funnit.

* * *

Du vill, min älskling, jag skall svara
hvarför jag älskar, och jag ger ej svar,
ty lika väl bed mig förklara,
hvarför jag lif och anda har.

Du frågar, älskling, *hvad* jag älskar?
Dig älskar jag och allt i dig!
Jag Skaparns kärlek i dig älskar,
hans verks fullkomning uti dig!

Flickans tycke.

Glade yngling, tag en sten på stranden,
slunga den med handen
uti insjöns våg!
Se på böljan! Ring om ring hon kransar,
tills hon åter sig till hvila sansar,
som förut hon låg.

Yngling, tror du, att en flickas tycke
passar här i stycke,
liknar insjöns våg?
Kanske ofta; men för roskull bara
ej försök, o nej låt hellre vara
ostörd flickans håg.

Ty det finnes, yngling, också sinnen,
som bevara sina minnen
uti troget bröst,
varma hjärtan, hvilka hellre svida,
hellre blöda, utesägligt lida,
än de söka tröst.

Sådana det finnes, yngling, vakta
dig för dem och akta
deras sälla ro,
ty de äro heliga och dyra,
värda allvar, icke lekens yra,
värda evig tro!

Kom i min famn!

Kom i min famn, du evigt kära,
kom i min famn, min längtans dröm!
Kom, slut dig till mitt hjärta nära
och hviska innerlig och ljuf och öm!
Mitt blod blir eld och alla pulsar bränna,
du sköna flicka, när jag kysser dig,
o, må utaf min famn, min kyss du känna,
hur fast, hur djupt jag älskar dig!

Klippans eko.

Hur ekot skallar
i dällden här!
Hur gällt hon svarar
den klippan där!

Du kalla klippa
med stenhårdt bröst,
hvem kunde tro dig
ha sådan röst?

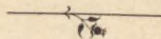
Du utbasunar
med stämma stark
hvert ord, jag ropar,
kring skog och mark.

Och vill jag sjunga
min älsklings namn,
då är som sprängdes
af sång din famn.

Och bredt och vida
du gladt det för,
så hela bygden
med lust det hör.

Dock det gör intet,
nej, ropa ut
det, om du mäktar,
till världens slut.

Ty trots all världen
min vän jag vill
för evigt älska
och höra till.

I hösten.

Nu har han kommit den kulna höst
med blåst och kyla och dimma,
med täta skurar och mörka moln,
som tungt på himmelen simma,
och vinter blir det då än engång,
så mörk, så tyngande mörk och lång.

Men blir det vinter med is och snö,
som fälten kylande täcker,
med storm, som hviner i kolsvart natt
och kalnade kronor bräcker,
så rasar vintern dock engång ut,
så kommer våren igen till slut.

Så ock, när hoppet sin stjärna gömt
i sorgens mörknande skyar
och öfver kärlekens rosengård
gå höstens ödande byar,
så tro, om också vid grafvens rand,
på glädjens soliga, ljusa land.

O, sjung!

Du sångens barn, o sjung, o sjung,
då du är lycklig, fri och ung,
o sjung i sällhet då!
Men om nå'n gång en sorg du får,
som lockar fram ditt ögas tår,
så sjung, o sjung ändå!

Bland lagrar i en Tempedal,
där sjunga trast och näktergal
med rika toners makt
om evig vår och himmel blå,
om ängder, som i blommor stå,
om all naturens prakt.

Men långt, långt upp i Nordanland,
där björkar stå vid ödslig strand,
där klingar sången än,
utöfver hed och mo och ljung
den klingar klar och frisk och ung,
fast vemod bor i den.

Ack, sångarbarn, när lifvet ler
och tusen fröjder åt dig ger,
så sjung i sällhet då!
Men glöm ej bort, att sången har
en ton ock för de mulna dar,
fast sorgsen sjung ändå! .

Månen.

Månen han skådar
ned ur den ljusnande sky,
frid han bebådar,
dimmor och töcken de fly.

Måne, du blida,
ack, om jag ägde din skatt:
ljus att få sprida
mild i en skymmande natt!

Resedan.

Blomma, ibland alla blommor
älskar dig jag allra mest;
ibland alla, hur de dofta,
doftar du dock allra bäst.

Du har icke liljans färger
eller julirosens prakt,
icke tusenskönans krona,
ej narcissens tjuvningsmakt

Du är enklast ibland blommor,
liknar ängens vilda strå,
men du doftar ibland alla
blommor allra bäst ändå!

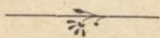
Sylvia sjunger.

I solbestråladt söder,
där fröjd och kärlek bo,
där himlens azur glöder
och vin och lager gro,
där palm och pinier susa
i sommarljufilig kväll
och ros och myrten tjusa
kristallklar kaskatell;

Där satt en gång jag stilla
och hörde vågor slå
och näktergalar drilla
och milda vindar gå;
då hjärtat hänryckt glödde
uti min sångarbarm,
men ingen sång det födde:
min stämma var för arm.

Till nordens land jag flydde
en värlig morgonväkt.
Dess skog och ängar prydde
en nyfödd sommardräkt,
och under starka ekar
och mellan bok och al
gled under yra lekar
en bäck i solig dal.

Jag satte mig i lunden
på vassomsluten ö
och såg i morgonstunden
utöfver vågig sjö;
mitt hjärta stod i lågor,
nu gick en sång därur,
jag sjöng för insjöns vågor
om nordens vårnatur.

Snödrifvan.

Drifvan, som för solens glöd
smalt och smalt till död,
fällde tår på tår i mull,
men det glädjetårar var,
andra drifvan icke har.

Vinternatten med sin blåst
och sin hvita frost
hade drifvan födt i skog;
köld och storm och mänskors harm,
det var hennes modersbarm.

Nu när våren väldet tog
i den mörka skog,
gladdes drifvan att få dö,
dö vid sol och vårligt ljus,
dö vid vestanvindars sus.

Nyodling.

När gammal teg ej gifver nog
att stilla hungerns nöd,
när den trots spade, krok och plog
ej skänker korn till bröd
åt dem, som valk i handen fått,
åt dem, i dagens tunga gått.

Hell då den man, som djärf och stark
sin yxas stål tar till,
som rödjer skog och i dess mark
kör ned sin skarpa bill,
som sår på hed, som plöjer mo,
som låter korn i vildmark gro!

När gammalt skick har blifvit tvång,
som friheten ej tål,
när gammal form är vorden trång
för mänskoandens mål,
när samfundslifvet tryckes ned
af genommurken samfundssed, —

Hell då den man, den hjälte god,
som drar sitt svärd till slag,
som åt förtryckta skänker mod,
i mörkret tänder dag,
som bräcker fördoms mur och vall
och bringar våld och våld på fall!

Marathon.

De sägnrika häfderna mäla,
att grekernas friborna ätt
besegrade persernas horder
på Marathons heliga slätt.

Darius, så sägnen förtäljer,
i Persien storkonung var,
hans namn, hans ära och bragder
vidt ryktet på vingarne bar.

Från Donaus nordliga stränder
till Indus' ljummände våg
de skönaste städer och länder
inunder hans spira låg.

Ett land blott vågade trotsa
den väldige herskarens makt,
och det var det ringa Hellas,
en frihetens riddarvakt.

Det trotset förtröt Darius.
Han svor vid sin kronas glans,
att kosta hvad än det månede,
så skulle dock Grekland bli hans.

Snabbt konungens bud flög kring landen:
»Upp, härmän, till dådkraftig strid!»
Och hundra tusentals slafvar
straxt togo till vapen därvid.

Från Mindre Asiens kuster
sig hären med jubel begaf
och styrde på präktiga flottor
mot Greklands örika haf.

Vid Paros en klippa af marmor
de bröto ur bergens barm
och togo den med sig att resa
i Hellas med segerrik arm.

De kommo till Attika, druckne
af stolthet och öfvermod,
och funno en fåtalig skara,
som där dem till motvärn stod.

Fåtalig var skaran, men ädel.
En hjälte var hvarje man,
och hvarje hjärta för ära
och frihetens heder brann.

På Marathons fält stod slaget.
Det sjöng uti hjälmar och svärd!
Ej segrade våldet den gången,
nej, fri vardt Hellenernas värld!

Barbarerna drefvos på flykten
med nesa och nederlag,
men härligt i strålar grydde
den grekiska storhetens dag.

Darius, den mäktige kungen,
steg ohämnad ned i sin graf,
hans öde åt jordens tyranner
ett varnande minne gaf.

Och marmorblocket från Paros,
det blef ej en neslig stod,
som våldets ondska fick resa,
besuddlad af hjälteblod.

Ty Fidias' mästarmejsel
ur marmorn Nemesis' drag
framtröllade — härligt att skåda —
till minne af Marathons dag.

På Fidias' glänsande storverk
förgängelsens händer sig lagt,
men ännu och evigt dock lefver
den hämnande gudomens makt.

Till Damerna

vid invigningen af Smålands nations fana

d. 18 Apr. 1884.

Änga sköna! Vi vår fana hälsat
glada, jublande, med lust och sång.
Undren ej därpå! Vår framtids lycka
vinkar till oss ur dess sidenfång.

Undren ej därpå, ty kära minnen
har den uppväckt i vår gripna håg,
kära minnen från de väna ängder,
som sig spegla uti Vetterns våg.

Under henne få vi strida, kämpa
ofta, det är sant, mot sorg och nöd,
men för ljuset ock, för frid och sanning
med vår ålders hela kraft och glöd.

Under henne få vi troget verka,
få vi bygga på vår framtids bo,
detta bo, som hänryckt längtan målar
fullt af solsken, fullt af lycklig ro.

I vår sträfvan, i vår id och möda
I oss följen, vi det veta väl,
ty den känsla, som för andra ömmar,
genomtonar hvarje kvinnas själ.

Mannen ofta ser allt mörkt och dystert,
tungsint vemod i hans inre bor;
kvinnan hoppas än i dödens skugga,
än vid grafven hon på lifvet tror.

När han tröttad under mödan dignar,
skänker kvinnan honom kraft på nytt,
tröst hon talar till hans kvalda hjärta,
hans förtviflan blir i mod förbytt.

Hell Er, känslornas och hoppets tolkar!
Eder egna vi vår hyllningsgård,
Eder, fridens sköna vårdarinnor,
i vår mulna, orofulla värld!

När vi se den milda eld, som lyser
lik en bön i edra ögon blå,
och förtjusta se er unga skara
lik en rosengård i våren stå;

då förlåten, om vi lycklig prisa
den ibland oss, hvilken himlen ger
att, när han sin framtids hem har timrat,
i dess ro få fanna en af Er!

Vid
aftäckningen af Smålands nations grafvård

å Upsala kyrkogård 1886

Här vi församlats å kyrkogård
kring denna mäktiga, höga vård,
som gömma skall våra landsmäns namn
likt hjärtesår i sin fasta famn.

Hvad hopp och glädje i ungdomsår,
hvad segerdrömmar i framtidsvår
har ej — ett majlöf, som frost slår af —
re'n sjunkit, jordats i denna graf.

Så mena vi, när vi tänka på
de namn, som redan å vården stå.
Men stor är grafvarnes hemlighet;
den dödens Herre allena vet.

Hvem's namn, som hugges härnäst in i
din barm, du klippa, ej spörje vi,
men kanske blir det ett namn, som här
en af oss samlade bröder bär.

Se därför bröder! Låt oss i dag
med allvar svära en helig lag,
att bruka tiden, som än är kvar
af kraftens, hälsans, af lifvets dar!

Kom låt oss lofva vid denna sten,
som hvilar tung öfver dödas ben,
att troget verka i råd och dåd,
att ärligt lyssna till pligtens båd.

När så vi lofvat, vi lyse frid
kring dig, du kulle, till evig tid.
Ett högrest tecken af frid du må,
du starka vårdhäll, beständigt stå.

Och när du öppnar, du mörka jord,
till dödas hvilostad heliggjord,
härnäst ditt sköte — dit ned, dit ned,
då följe stilla vårt fridsbud med!

Vid en välgörenhetssoaré.

I hem, där solig lycka strålar
och delar håfvor ut i öfverflöd,
där hälsan, lifvets majdoft, målar
hvar kind med ungdomsfriska rosor röd;

Där kan den sälla glädjen trifvas
och nöjets gratier dansa om och le,
där kan hvar dag af trefnad lifvas
och mänskohjärtat rika fröjder ge.

Om du förunnats sådant hem att äga,
så tacka ödmjukt Herren för din lott,
men akta dig att fariseiskt säga,
att alla andra ha det lika godt.

Ack nej, du vet nog, att så många, många
i bleklagdt armod äta få sitt bröd,
och nog du sett de ringes kojor trånga,
där i hvar usel vrå bo sorg och nöd.

Ock på din husport tärda händer klappat,
ditt öra ock hört kvalens tunga bikt,
och barn i dräkt, som blygseln sammanlappat,
med tårigt öga vid din tröskel tiggat.

Upp, hjälp de arma! Gif din skärf åt nöden
och väg ej myntet girigt i din hand:
du vet ej, kanske räddar du från döden
en sjuklig stackare vid grafvens rand.

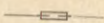
Och var du viss, att när ett ljus du tänder
vid sjukens bädd i sorgers mörka natt,
när till betrycktes tjäll din hjälp du sänder,
du då förökar blott din egen skatt.

Du för ditt eget hem får öppet öga,
dess trefnad, hälsa, lycka syns dig stor,
och hvad du gjort det glöms ej i det höga,
där Han, barmhärtighetens fader, bor.

Till värdinnorna

å ett bröllop.

Funnes här en brudevakt
utaf tärnor unga,
då om härlig ungdomsprakt
finge yr jag sjunga.

Men nu bruden ensam står,
ingen tärna minner
henne om den sköna vår,
som för henne svinner.

Nog värdinnorna ett spratt
fritt jag kunde spela
och till dem i sången gladt
tärnetitel dela.

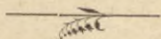
Dock, värdinnor, om jag gaf
sådant namn Er, glömde
kanske jag min pligt utaf
och i sällhet drömde

Om de leende behag,
som Er ljuft omstråla,
om de kindens vackra drag,
amoriner måla.

Sådan dröm farväl! Jag här
har att tack hembära
för vår trefnad, Ert besvär,
ej att skönhet ära.

Er, värdinnor, tacka vi,
värdar liksom gäster.
Månget svårlöst bryderi
trifs på bröllopfester.

Än är glädjens himmel klar,
ännu vinet rinner;
är det eget, då man har
sådana värdinnor!

Vid en ynglings död.

Hans unga hjärta har slagit nog,
 det brast i lefnadens morgon;
 för oskuld, kärlek och frid det slog,
 det varma, barnsliga hjärtat.
 Hans sol är bärgad, dess ljus gått ner,
 hans korta dag är förliden,
 hans öga slocknat, och aldrig mer
 vi se den unge i tiden.

Vi trodde alla han skulle få
 en framtid segersäll skåda,
 men Herrans eviga domar gå
 långt öfver människors tankar.
 Han skulle sluta i unga år,
 så var Guds allgoda vilja.
 Gud ville redan i livvets vår
 från världens strid honom skilja.

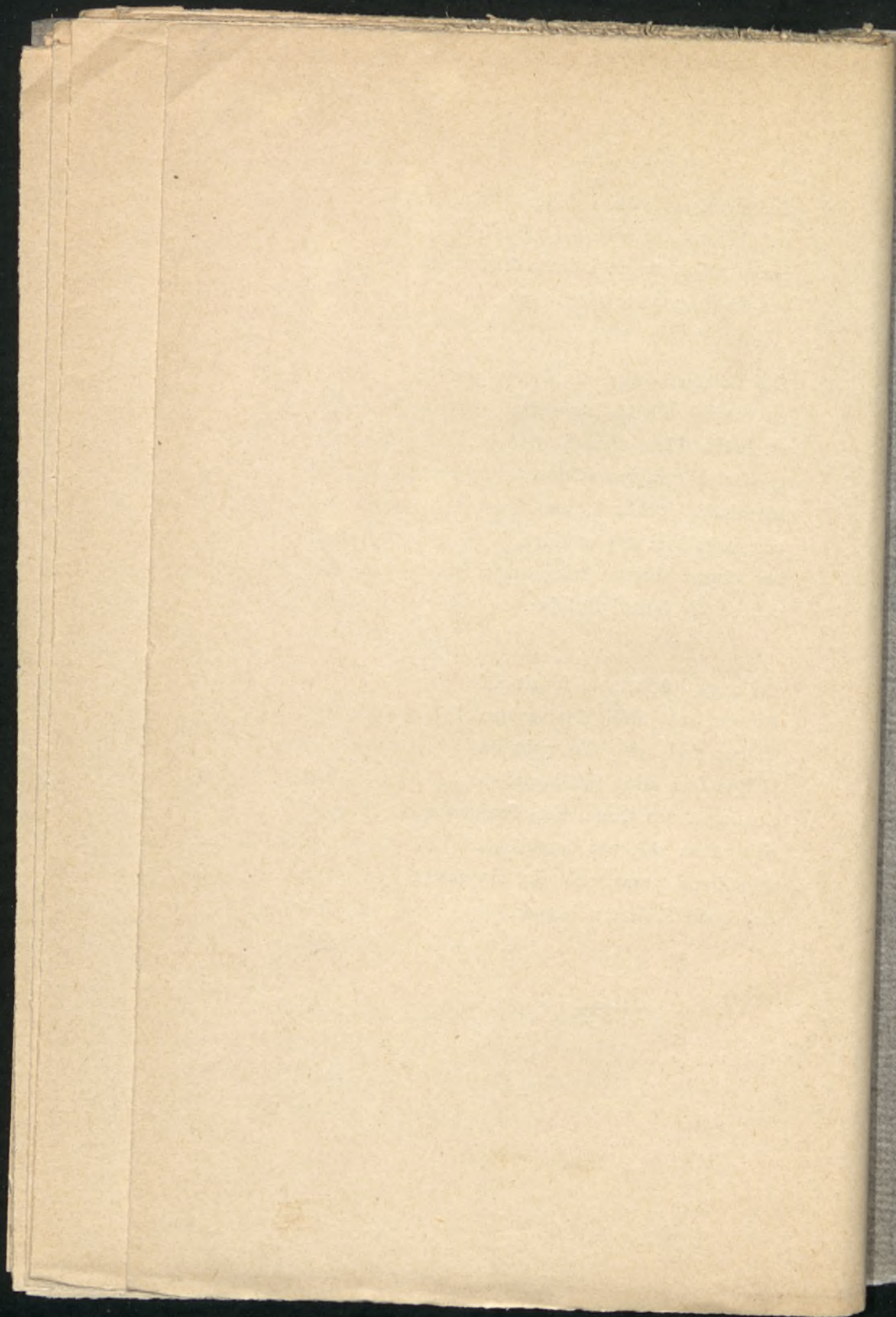
Här i den öppnade, tysta graf
 vi sänka dig, broder, neder.
 Så snart, så tidigt hvad Herren gaf
 han tog, den Allvise, åter.

Sof lugnt, sof stilla i dödens famn,
sof ljuft som blomman i våren!
Dröm saligt, tryggt i din mörka hamn
om de försonande såren!

Din död, o broder, din öppna graf
en varning till oss bör ställa,
att bruka tiden, som Herren gaf,
ty Gud allena, han känner,
när vigda klockor för oss få gå
och kalla bort oss ur tiden,
när vänner sorgsna kring oss få stå
och se vår lefnad förliden.

Du unga hjärta, som funnit ro!
Du vår, som aldrig blef sommar!
Vi lysa frid kring ditt tysta bo,
vi lysa frid kring ditt läger!
Sof lugnt den långa, den skumma natt
och vakna säll, när det klämtar
från Zions murar, och dig, sin skatt,
den gode Frälsaren hämtar.

6000136966

Göteborgs universitetsbibliotek

